

працевлаштуванню іноземців та осіб без громадянства, ускладнюючи процедуру їх працевлаштування та стимулюючи тим самим розвиток прихованих трудових відносин.

Список використаних джерел

1. Андруневчин О. М. Адміністративно-правовий статус іноземних громадян, осіб без громадянства та біженців як учасників адміністративного судочинства в Україні. Наукові записки Львівського університету бізнесу та права. 2010. Вип. 4. С. 234-236.
2. Горжій О. В. Проблемні питання визначення правового статусу іноземців та осіб без громадянства в Україні. Вісник Дніпропетровського університету імені Альфреда Нобеля. Серія: Юридичні науки. 2013. №2. С. 28-32.
3. Кодекс законів про працю: Закон України: від 10 грудня 1971 р. №322-VIII. Відомості Верховної Ради УРСР. 1971. №50.
4. Лата Н. Право на працю іноземців в Україні. Право і безпека. 2017. №2. С. 32-34.
5. Цесарський Ф.А. Порядок укладення індивідуальних трудових договорів, які передбачають використання праці іноземців, та можливості його вдосконалення. Державне будівництво та місцеве самоврядування: зб. наук. пр. Харків: Право, 2011. Вип. 22. С. 227-235.

Паращук Н.

*студент магістратури юридичного факультету
Тернопільського національного економічного університету
Науковий керівник: к.е.н., доцент кафедри
міжнародного права, міжнародних відносин
та дипломатії ТНЕУ Смачило Т.В.*

ЕЛЕКТРОННА КОМЕРЦІЯ У МІЖНАРОДНИХ ВІДНОСИНАХ

Іntenсивний розвиток науково-технічного прогресу, трансформаційних перетворень інноваційних та інформаційних технологій та всезростаючого значення мережі Інтернет підсилюють віртуалізацію економіки та створюють додаткові можливості для розвитку міжнародного бізнесу, де суб'єкти господарювання ведуть бізнес за допомогою Інтернет-технологій, віртуальних кредитних установ, віртуальних магазинів, віртуальних платіжних систем і фондових бірж тощо.

Впровадження електронних методів в сучасний бізнес сформувало розвиток нової форми його організації як електронний бізнес сутність якого полягає у перетворенні головних бізнес-процесів за допомогою Інтернет-технологій.

Сьогодні електронний бізнес базується на нових способах взаємодії виробників, посередників, споживачів, а також нових специфічних методах просування товарів на ринку, але водночас він не заперечує традиційних форм взаємодії економічних суб'єктів та шляхів руху матеріальних благ і послуг, а доповнює їх, хоч інколи і витісняє.

З урахуванням прогресивного розвитку веб- та інтернет-технологій електронний бізнес швидко нарощує обсяги у світовому масштабі і формується як окрема галузь економіки. Динамічний розвиток електронного

бізнесу як в Україні, так і в світі актуалізує питання дослідження його розвитку, функціонування, правового та організаційного забезпечення тощо. В сучасних умовах від темпів і результатів розвитку електронного бізнесу залежить розвиток світової економіки в цілому, та, зокрема, економіки України.

Україна як повноправний член світової спільноти повинна вчасно реагувати на нові виклики стрімких змін е-бізнесу для більш ефективного функціонування у глобальному середовищі, використовуючи при цьому досвід високорозвинених країн у даній галузі електронного бізнесу.

Дослідженню питань, які пов'язані з еволюцією, сутністю та специфікою функціонування електронного бізнесу, присвятили наукові праці вітчизняних і зарубіжних вчених, серед яких Балабанов І.Т., Белей О.І., Дункан Г., Кудіна О.Ю. Литвин І.С., Плєскач В.Л., Саммер А., Свидрук І.І., Хофман Т., Царьов В.В., Ярова І.І. Зокрема, у наукових роботах Кудіної О.Ю та Свидрук І.І. проаналізовано особливості розвитку, організації та критерії визначення ефективності систем електронного бізнесу [1–3]. Белей О.І., Ярова І.І. визначили значення е-бізнес у проведенні відповідних бізнес-операцій [4, 5]. Однак наведені дані у зазначених публікаціях з плином часу втрачають свою актуальність. Тому у сучасних умовах значної диспропорції у розвитку світової економіки з одного боку та швидких трансформаційних перетворень у галузі інформаційно-комунікаційних технологій та інновацій з іншого – подальшого дослідження потребують досить значний обсяг нагальних питань щодо майбутніх специфічних особливостей та визначальних тенденцій подальшого розвитку електронного бізнесу у світовому масштабі та в Україні зокрема.

Швидкий розвиток електронного обміну даними та глобальної мережі Інтернет кардинально змінили способи здійснення зовнішніх торгових операцій. Розвиток інформаційних і телекомунікаційних технологій створив спеціальне середовище для економічної діяльності в мережі Інтернет. Це в свою чергу забезпечило створення нового інтерактивного каналу взаємодії компаній з бізнес-партнерами та клієнтами, що привело до розвитку нової форми підприємницької діяльності, як електронний бізнес.

В основному, електронний бізнес переплетений з роздрібною торгівлею, а також видом взаємодії Бізнес-Споживач, тому, через це в Україні представлена велика кількість вітчизняних веб-сайтів з роздрібною торгівлі, а також вільний доступ для здійснення покупок на міжнародному рівні на іноземних сайтах.

У теперішній час, як вже зазначалося вище, негативний вплив в Україні створює низька платоспроможність населення та слабкий розвиток системи електронних розрахунків.

Очевидно, що «рука допомоги» зі сторони держави, не завадила б подальшому розвитку е-бізнесу. Тобто, уряд має повну владу, щоб посприяти майбутньому процвітанню цієї сфери й покращити стан електронної торгівлі на вітчизняному ринку і не тільки. Як вже згадувалося раніше, низка відповідних законів може бути ухвалена щоб допомогти вітчизняним підприємцям вийти на новий рівень, а також й підтримати компанії, які лише починають входити у цей сектор.

Список використаних джерел

1. Алексунин В., Родигина В. Электронная коммерция и маркетинг в Интернете. М.: Дашков и Ко, 2005. 216 с.

2. Балик У.О., Колісник М.В. Електронна комерція як елемент системи світового господарства. Вісник Національного університету "Львівська політехніка". Логістика. 2014. №811. С. 11–19.
3. Белей О.І., Середа С.А. Перспективність розвитку електронної комерції як нової галузі ведення українського бізнесу сьогодні і завтра. Вісник Львівської комерційної академії. Серія економічна. 2002. Вип. 13. С. 346-352.
4. Грехов А.М. Електронний бізнес (Е-комерція): навчальний посібник. К.: Кондор, 2008. 302 с.
5. Драчов В. Мобільна торгівля як один з перспективних напрямків електронної торгівлі. Журнал європейської економіки. 2005. Т. 4, червень. С. 242-255.

Рівна А.

*студентка IV курсу юридичного факультету
Тернопільського національного економічного університету
Науковий керівник: к.ю.н., доцент
кафедри міжнародного права, міжнародних
відносин та дипломатії ТНЕУ Жукорська Я.М.*

ГАРМОНІЗАЦІЯ КРИМІНАЛЬНОГО ЗАКОНОДАВСТВА УКРАЇНИ З МІЖНАРОДНИМ ПРАВОМ

Чинний Кримінальний кодекс України містить прогалини, щодо відповідальності за вчинення злочинів за міжнародними правом. Стаття 5 Римського Статуту Міжнародного кримінального суду виділяє такі злочини: злочин геноциду; злочини проти людяності; воєнні злочини; злочин агресії [1]. Враховуючи події на Сході України, анексію АР Крим слід звернути увагу на воєнні злочини. Їх особливість полягає у тому, що вони вчиняються в контексті збройного конфлікту. Схожими до них за ознаками є злочини проти людяності, що вчиняються проти цивільного населення в контексті широкомасштабного або систематичного порушення прав людини.

Україною 20 січня 2000 року було підписано Римський Статут Міжнародного кримінального суду, однак до сьогоднішнього дня він не є ратифікований. У 2015 році нашою державою визнано юрисдикцію Міжнародного кримінального суду, щодо тяжких міжнародних злочинів, які відбуваються після 20 лютого 2014 року в Донецькій та Луганській областях, та в АР Крим. На даний час Міжнародний кримінальний суд проводить попереднє розслідування щодо подій перерахованих вище. Завдання України полягає у притягненні до відповідальності дрібних виконавців цих суспільно небезпечних діянь, а робота Міжнародного кримінального суду притягнути до відповідальності організаторів даних злочинних діянь, тобто в переважній більшості тих, хто віддавав злочинні накази та розпорядження.

У разі ратифікації Україною Римського Статуту МКС, що заплановано зробити у 2019 році, норми національного кримінального законодавства мають передбачати кримінальну відповідальність за порушення норм міжнародного гуманітарного права. У відповідності до статті 9 Конституції України, а також частини 5 статті 1 Кримінального Кодексу України [4; 5].

На сьогодні Кримінальний Кодекс України (далі – КК України) не передбачає відповідальності за злочини проти людяності, воєнні злочини, що являють собою порушення, так званого звичаєвого, а не договірною